

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IX. Afflictissimus David valedicit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

avertere non potuisset, potuit Ioseph. Sed hic ipse Ioseph, etsi quod potuit, fecerit, falsam tamen accusationem, carcerem, vincula vitare non potuit. Navarchus, dum potest, clavum tenet; ubi cum vis tempestatis excussit: Iam, inquit, nos superis commendemus, dum tempestas peragat iram fatorem. Navarchum imitemur; nemo unquam putet sua diligentia se confecturum omnia. Sedulo tuum fac officium, cetera permitte Deo. Est qui nos supra nos, nostraque omnia curet ex alto; huic tuas transcribe curas, ubi tuum curaveris officium. Et nosse cupis, qua ratione hostium tuorum omnium dominor evadas & victor? Christiana mansuetudine. His armis, hac panoplia usus est Iacob adversus Esau, & quadringentos viros in suum caput conductos. Nec Hercules contra duos: quomodo Iacob contra cohortem tantam? Invieta mansuetudine in suam omnes potestatem redegit. *Et ipse progrediens adoravit terram septies, donec appropinquaret frater ejus.* Nos modo bis terre proni adoremus, & palmam hosti extorquebimus. Quoties pronus adoravit Iesseus juvenis David? Promiserat illi Saul divitias magnas, & unam filiam, sed fidem sepius fregit, promissa negavit; David tamen non exoptulavit, nec cum rege, nec cum milite regio, sed suum sibi primum e celo expectavit. Periculosissime bis lancea petitus, ut parati fingeretur, post haec tamen omnia, in aulam accersitus, promptus adest, in iurias non queritur, jamque tertium vitae periculum, letali ferro iterum destinatus adit. Iure merito vociferamur: *Memento, Domine, David, & omnis mansuetudinis ejus.* Haec tali mansuetudine ac patientia, quicquid uspiam est adversorum, operatur. Mansuetudo triumphat.

CAPVT IX.

Afflictissimus David valedicit.

Hic ferè nobis faciendum, quod Athenis confuetum, ut causas orare inciperent *àveo* *Deo* *opus.* David jactili Saulis hostili jam tertium petitus, pro asylo domum suam habuit, in quam confugit. Mox missi milites, qui domum ita cingerent, ne ulla elabendi rimula pateret. Nihilominus David fugiendi è domo solertiam commentus valedixit Micholi conjugi, & properavit ad Samuelem. Saul ternos nuntios & lictores misit in Naioth, qui ad se pertraherent Davidem, irritò semper conatu. Tandem eò ipse rex contendit, nec tamen comprehendere potuit, quem adeò hostiliter quaesivit. Post ludos tam crudeles ob summam animi bonitatem David sibi passus est persuaderi, ut in aulam rediret. Rediit. Mox iterum turbæ, & ludi priores. Impius Saul gratiam, quam promissit, mox iterum fallacissime subtraxit, hostemque publicum promulgavit Davidem. Ita Ionathas & David post occultum colloquium mutuis perfusi lacrymis, sibi invicem longum valedixerunt. Atque hic capitis istius primarius erit sermo. Afflictissimus David supremum valedicit.

§. I.

David eà nocte, qua tertium lancea volans in eum emissa in suam se domum recepit, nuptiis jam peractis. Sed eam domum regius miles adeò arctè obfedit, ut vix evadendi libertas musculo relinqueretur. Imperatum in super à rege, ut manè obtruncaretur. Ideo Michol fidelis illi conjunx; *Nisi salvaveris te, inquit, hac nocte, cras morieris.* Vnicum fugæ consilium videtur superesse. Sed fuga longè periculossima erat & difficillima. Itaque remedium morbo periculosius poterat videri. Quomodo enim fu-

giat? Per januam aliquam emittatur? Arctissime omnes obfessæ sunt. Per fenestram demittatur: Vix fieri potest, ut milites id non audiant: quòd si minimum quid audituri sint, accurrunt, comprehendent, ad regem ducent; si repugnet, confodient. Non placet fugere? ergo certa mors. Quid igitur faciat David, quibus consiliis tuatur vitam? Omnia prorsus desperatissima censerì poterant. Iosaphat rex, cum imparatum genus exercitus Moab & Ammon urgeret, ad opem ex alto petendam sese erigens: *Deus noster, inquit, cum ignoremus, quid agere debeamus, hoc solum habemus residuum, ut oculos nostros dirigamus ad te.* Adfuit vocanti Deus. Vicit Iosaphatus sine pugna, hostes in seipos versi mutuis caedibus debentati: spolia eorum optimissima vix triduo poterant auferri. Cum ergo humani subsidii jam nihil sperari posset: ad divinum David conversus, ardentissime Deo commendavit, & psalmum dictante lectu, lacrymis pro sepià usus conscripsit istum: *Eripe me de inimicis meis, Deus meus, & ab insurgentibus in me libera me. Eripe me de operantibus iniquitatem, & de viris sanguinum salva me. Quia ecce ceperunt animam meam, irruerunt in me fortes, &c. sacrum hoc carmen, ita claudit: Quia factus es susceptor meus, & refugium meum in die tribulationis meae. Adjutor meus tibi psallam, quia Deus susceptor meus es, Deus meus, misericordia mea.*

Quocirca David divina se Providentiæ quàm liberalissime committens audere fugam decrevit. Ergo conjugi amantissimæ Micholi valedicens, providentià divinà duce, mœstissimum iter ingressus est.

Porro ille abiit, & aufugit, atque salvatus est. At verò Michol conjugi suo fidelissima, quò illi plus daretur temporis ad opportunam fugam, Davidis lectum ita sternere aggressa est, ut ipsissimus David crederetur in lecto decumbere. Ingeniosè profectò piam hanc fallaciam commenta, statuat in lecto reposuit, ad cuius caput, ut jacentis hominis caesariem effingeret, villosam pellem apposuit, & operuit vestimentis. Nuntiatum id regi, prodire domo neminem, eum utique in ædium latebris adhuc delitescere. *Misit ergo rex apposteros, qui raperent David.* Hic cata mulier ad extrahendas moras excusat mariti morbum, & totam noctem inquietam & insomnem exegisse illum causatur. Proinde se rogare, ne afflictum magis affligant; nihil esse in morula tantillâ periculi, regis voluntati conjugem nec velle, nec posse resistere, qui sciret longas regibus esse manus. Apparitores, qui perquam odio lo munere forsitan inviti fungebantur, regis filiae libenter gratificati ad regem redeunt, & Micholis responsum referunt, Davidem ægrotare. Et videri hoc poterat. At rex nihilo placatior, sed jam efferrator, rursus alios misit nuntios, prioribus nequiores cum hoc iussu: *Afferte eum ad me in lecto, ut occidatur.* Salve Saul, frater Caligula, qui parentes neci filiorum interesse coegit, valetudinem excusantibus misi lecticam. Mitius hoc: & posset sub Saulis Magisterio proficere Caligula. Saul Davidem non in lecto iussit occidi, ne forsitan fingeretur occisus, & ita subduceretur morti, ab iis, qui eum minimè oderant. Deinde Sauli fuisset suave presentis cædis aspectu immane odium exfaturare, dedecore atque infamia etiam propria contempta. Redeuntes ergo nuntii, ut omnes domus angulos excutiant, in ipsum Davidis cubiculum irruunt, lustrant, & scrutantur omnia. Quid o sedula quæris, non curiositas, sed crudelitas! Surrexit non est hic. Iam pridem alibi est David. Pio conjugis ingenio excessit, evasit, erupit David. Lectum, o milites, excutite, & pro homine hominis imaginem reperietis. *Et inventum est simulacrum super lectum, & pelles caprarum ad caput ejus: Videte, o viri ligneum*

2. Paral. 6, 20. v. 12.

David opè a Deo commendavit, & psalmum dictante lectu, lacrymis pro sepià usus conscripsit istum: Eripe me de inimicis meis, Deus meus, & ab insurgentibus in me libera me. Eripe me de operantibus iniquitatem, & de viris sanguinum salva me. Quia ecce ceperunt animam meam, irruerunt in me fortes, &c. sacrum hoc carmen, ita claudit: Quia factus es susceptor meus, & refugium meum in die tribulationis meae. Adjutor meus tibi psallam, quia Deus susceptor meus es, Deus meus, misericordia mea.

Audet se fugæ committere.

1. Reg. 6. 19. Micholis ad Davidis fugam opportunam artificium.

Ibid. v. 14. Ad extrahendas moras morbum mariti allegat.

Ibid. v. 15.

1. Reg. 6. 19. v. 16.

Exemplo Davidis vitiæ salvificæ. 1. Reg. 6. 19.

David hostem fugit. Micholi conjugi valedicit.

In Ionathas.

Domum se recipit, & obfeditur.

1. Reg. 6. 19. v. 11. Micholis erga conjugem fidelitas.

ligneam Davidem pro vero, si placet, eum ad regem alportate. Quod Iosephus de caprino jecore commentatur, adhibent illum ad effingendam respirationem, figmentum credimus.

Ibid. v. 17.

Ibid.

Vbi Saul inausitit si vulneos a se custodes adibus admotos suumque hostem periculis subductum, filiam Micholem mox accepit. Quare, inquit, sic illi fisti mihi, & dimisti inimicum meum, ut fugeret? Illa prudenter subvertit, ne patri parum probaretur, quidquid dictura esset, officiosum figmentum excogitans: Quia, inquit, ipse locutus est mihi: dimitte me, alioquin interficiam te. Ad primum respondit de dimisso conjugio, ad alterum siluit de structa lecti fallacia. Neque fortundus rex pium hunc dolum filia notavit. Ita David quætas regis manus effugit, nec tamen Bethlehemum properavit ad patrem, sed in Ramatha se contulit ad Samuelem: cui ordine recensuit, quidquid furor regius in se fuisset machinatus. Samuel hunc & supplicem & exulem a se unctum regem utique prout limo affectu complexus ad omnia fortiter toleranda animavit. Ne autem Davidis fuga per cives prodereur, ambo simul concesserunt in Najoth.

Mira Dei potentia in servum David.

Misit ergo insanus rex lictores, qui illinc extractum David ad se raperent. Sed o rem admirandam, & o potentiam numinis! Apparitores subito fiunt Prophetæ. Cum enim hi Saulis satellites vidissent cuneum Prophetarum vaticinantium, & Samuelem stantem inter eos factus est etiam spiritus Domini in illis, & prophetare coeperunt etiam ipsi. Perinde si quis silvam petat confixurus cervum, & avicularum concentu detineretur aut si tigris effera raptis catulis in viâ speculum, vel globum vitreum inveniat, cursum rapidissimum sistit, & oculos putabit sub vitro latere. Ita hi Saulis famuli, minarum, & caedis spirantes, ferocia omni posita, Prophetarum mediis in Prophetas sunt mutati. Vbi hoc in aula recessum est, missi sunt alii nuntii, qui non minus prioribus laudare Deum, & vaticinari coepere. Missi sunt tertii, qui & ipsi in Prophetarum societate didicerunt agere Prophetas. Iratusissimus Saul, nec satis fidei narratis tribuens, in eundem locum celeritate magna & ipse cum contendit, ipsissima tigris. Sed idem ipsi, quod ipsius famulis evenit, imò antequam eò perveniret, factus est etiam super eum spiritus Domini, & ambulabat ingrediens, & prophetabat, usque dum veniret in Najoth in Ramatha. Et expoliavit etiam ipse se vestimentis suis, & prophetavit cum cæteris coram Samuele. & cecinit nudus tota die illa & nocte. Unde & exivit proverbium: Num & Saul inter Prophetas?

1. Reg. e. 19. v. 23; 24.

+ Interpretes cecidit.

Colloquitur David cum Ionathâ opem implorans.

Promittit & spondet animum partis explorare.

Locus renuntiatio nis statuitur.

§. II.

Interea David elapsus illinc ad suum Ionathan confugit, & opem implorans: Quid patravi, ait, obsecro tanti flagitii ut parens tuus vitam meam asfiduis impetari iussis. Cui Ionathas: Mihi optime David, mihi hoc securus crede, non morieris: quidquid mihi dixeris, id faciam tui amore. Ab his principiis prolixum sane ingressi sunt colloquium. In eam demum sponsonem conventum est, ut Ionathas diceret: Cras calendæ sunt, & tu in mensâ regiâ desideraberis. Ego animum parentis mei explorabo probè, num aliquid deinceps gratiæ sit sperandum. Hoc unum difficile, ejus rei te certatorem facere: Me solum egredi ad te indecorum, sed & suspectum, famulum mittere, aut cum comitatu venire, periculosum. Hoc igitur age. Die negotioso ad notas te latebras, in agri specum e confer. & illic triduum perdura. Non procul ego tres ja ulabor sagittas velut ad scopum me exerecens, & ubi pedissequo meo dixerò: En sagittæ intra & cis te sunt, adfer eas. Tu, mi David, ad me veni, & crede res bono loco esse. Quod si servum a pedi-

bus inclamare. En sagittæ ultra & trans te sunt. Tu silentio abi, idque divinæ voluntatis esse cogita. Firmendis dictis addidit Ionathas: De verbo autem, quod locuti sumus ego & tu sit Dominus inter me & te usque in sempiternum. Hæc omnia ordine, prout inter eos convenerat, facta. Iphis Calendis Saul Davidis absentiam à mensâ notavit quidem, sed dissimulavit. Die postero Saul a bile jam inflammator: Cur, inquit, filius Isai non comparat in mensâ nec heri, nec hodie? Cui Ionathas modestè: Mi pater, ait, veniam petiit abeundi Bethlehemum ad solenne sacrificium. Quamprimum rex in fermento totus, & bilem in Ionatham præsentem evomens: Fili matris adulteræ, inquit, num nescire me censes, filium Isai à te amari & favori in probrum & ignominiam parentum tuorum? Hoc scito: dum ille vivet, nec te, nec regnum tuum stabiendum. Ergo quamprimum accersiri eum jube, capitalis finis admittit; moriendum illi est. Ad voces tam tragicas parentis, Ionathas: Quare morietur, inquit, quid commisit criminis? Hic longè gravius Saul excandescens corripuit lanceam confosurum eâ filium. Mox Ionathas impransus è mensâ profugit. Die altero ad conditum locum egressus foras, unâ cum cursore falerato. Ad quem: Curte, inquit, & asfer sagittas quas jecero. Currente puero, clamavit Ionathas: Ecce ibi est sagitta porrò ultra te: ne cuncteris propra. Ita pedissequus collegit jacula, & ea domino suo retulit penitus ignorans, quid arcani eâ re ageretur. Nec superfluum hoc fuit. Sic enim amici comites se ingessissent, aut alius aliquis illic supervenisset, scire nihil minus potuisset David, quid sibi agendum. Finito bisevi hoc lusu Ionathas vernam aulicum cum suis armis a se dimisit. Iamque arbitris omnibus remotis, David è latebris progressus, ter pronus in terram se abiecit, divinamque providentiam, filiumque regis tertium adoravit. Iamque Ionathas & David suavisissimis complexibus copulati, mutuis perfusi lacrymis, mutua sibi fixerunt oscula, & vale mœstissimum dixerunt. Liberaliter Davidi Ionathas afflevit, liberalius Ionathæ David. Demum & valedi- Ionathas: Vade in pace, inquit, quæcunque inter nos cuncturata sunt, firma, fixa, & chalybe scripta sunt in omne ævum. Sic ab invicem divulsi, Ionathas in urbem Gabaa rediit, suum iter profecutus est David exul. Hic tria paulò pensulatiùs cogitanda.

Caulam absentie Saulis inquit. Contra Ionatham inquitur. Reumque Davidem esse dicit.

Ionathas sponsonem cum David de facta iustitiam.

Se mutuo complectuntur David & Ionathas.

David & Ionathas vale mœstissimum dixerunt. Liberaliter Davidi Ionathas afflevit, liberalius Ionathæ David. Demum & valedi- Ionathas: Vade in pace, inquit, quæcunque inter nos cuncturata sunt, firma, fixa, & chalybe scripta sunt in omne ævum. Sic ab invicem divulsi, Ionathas in urbem Gabaa rediit, suum iter profecutus est David exul. Hic tria paulò pensulatiùs cogitanda.

Tria consideranda.

§. III.

Primum. Tres ipsas noctes, & pene totos tres dies in spelæo David latuit. Quis illi hoc locorum prandia, quis coenas ministravit? Idem illi faciendum fuit, quod adolescenti pagano pauperi, qui ut scholis vacet, omnem secum commeatum diebus tuisse: aliquot suffecturum è pago in urbem deserit. Ita David vid panis aliquid sinu abdidit, in ediam triduanam hac annonâ solaturus: spelæum pro tentorio fuit, spelæi solo pro lecto usus est dux tam illustis; gener regis, jam unctus rex, homo Numini commendatissimus. Hic videre profus est quàm non delicate suos filios Deus soleat educare. Quot mœroris ac sollicitudinum aculeis hoc triduo pectus Davidis confossum? Cogitavit utique: Quis demum finis aculeis per ærumnarum? quò fugiam, si desperata sit omnis gratia? nusquam toto regno tutus latitavero: extra Hebraeum regnum undique & undique hostes & idololatrarum: quid animi mei erit parentibus, & fratribus, totique familiæ, quam hæc tempestas in me lævians non leviter percelleret; quid amanissime conjugii meæ fiet? An ulus alius præter Ionathan rerum mearum agere patronum audebit? Hæc cogitationes cor Davidis lancinabant. Quid interim aliud dies noctesque faceret, quàm preces & vota ingeminare, divinæ

Tres noctes & pene tres dies in spelæo David latuit.

Quis illi hoc locorum prandia, quis coenas ministravit?

Idem illi faciendum fuit, quod adolescenti pagano pauperi, qui ut scholis vacet, omnem secum commeatum diebus tuisse.

aliquot suffecturum è pago in urbem deserit. Ita David vid panis aliquid sinu abdidit, in ediam triduanam hac annonâ solaturus.

spelæum pro tentorio fuit, spelæi solo pro lecto usus est dux tam illustis; gener regis, jam unctus rex, homo Numini commendatissimus.

divinæ se providentiæ committere, quisquis denum successus rerum aut eventus sit, quæcunque vel læta, vel tristia consequantur, fiduciam in Deum nunquam amittere, serenitatem post tempestates expectare.

Hic iterum opportunissimè vociferari liceat: *Memento Domine David & omnis mansuetudinis ejus.* David veluti cervus canibus, indagine, foveis, venatoribus cinctus, capturam operiebatur. Quod ipsemet altitimgemiscens falsus est Ionathæ: *Vno tantum gradu*, inquit, *ego morsque dividimur.* Tot enim Saul habet cedis meæ ministros, quot subditos, in extremâ stogulâ, facillimo nisi me quis præcipitaverit. Et tamen Deus ab interitu servare me potest. In carceribus olim fame necandis eo loco sitique panis ponebatur, ut si panem non arriperent, fame perirent, si eum prendere niterentur, in ima ruerent, & in cultros sese ac murices induerent perituri. Non ad similes angustias stringebant David, ut quicquid eligeret, pessimum iret. Et tamen hoc altissimè pectori hærebat fixum: Deus etiãnum ab interitu servare me potest, adjutor meus, protector meus, & liberator meus, adjutor fortissimus.

Alterum. Post tertiam noctem ab eâ, quâ latere ceperat David, cum sagittis & puero à pedibus in ejus loci viciniam egressus est Ionathas, & sese mittendis jaculis exercuit. Mox puero remisso, ad latitantem in antro amicorum optimùm accessit. Hic David modestiæ ac humilitatis suæ neutiquam oblitus, *surrexit de loco, & cadens prostratus in terram, adoravit terriò.* Quàm humilis, & quàm gravis! Nulla hic Davidi cogitatio subrepsit, ut suum genus Ionathæ stirpi exæquaret, diceretque: Par atque una est ratio nostra; rerum gestarum laude non cedo, familiã inferior non sum; insuper rex unctus sum, ita pares sumus. Cur parens tuus tot meis tamque præclaris meritis hæc rependit præmia? Num ideo illi vitam & regnum servavi, ut jugulum meum peteret? perfidiã tam crudeli, compensat obsequia & fidem? Nil horum. Non indignatur, non provocat, non insultat ulli, nullum contumaciã, aut superbiã signum vel minimum edit, sed Ionathan servatorem suum, ut Iosephus loquitur, salutem, & adorat, eique sese abiturum unice commendat. Insignissimè servavit, quod Siracides jubet: *Quanto magnus es, humilia te in omnibus, & coram Deo invenies gratiam.*

Tertium: Cum magis ac magis diluculasset, verbeatur Ionathas, ne clara dies colloquium arcanum proderet, ita reditum in urbem Gabaa maturare cogitavit. Quando igitur Ionathas & David ultimum vale sibi dicere cogebantur, ingens inter eos obortus est mœror, & luctus lacrymis largissimis accensus. Et videte, quæso, strenuissimos duces duos complorantes; Ionathas annum ætatis quadragessimum, David vigesimum quartum agebat. Tam autem ardentem & tenerè amarunt, ut illis suavius accidisset mori, quàm ita dividi; & *osculantes se alterutrum, fleverunt pariter, David autem amplius.* Ionathas ætate grandior, & mœrentis consolator, lacrymis plus imperavit, nec eas tamen penitus retinere potuit: *Fleverunt pariter, ita quidem, ut lacrymæ verba intereluderent.* Nam Ionathas orsus est quidem dicere: *Quæcunque juravimus.* Dicta non finiens ceptum sermone lacrimis abruptit. Fleverunt ergo pariter, David autem liberalius, quia annis inferior, & quod etiam hos imbres cedere solet, nullum mali remedium conspexit. Furiosum regem evadere difficillimum. Toro Israël's regno cedendum fuit; animam labris primoribus gestis; securitatem aliquam, sed nec tutam, nec diuturnam inter idololatrias querere, sed invenire vix potuit. *Memento Domine David, & omnis mansuetudinis.*

A Iam ærunnarum mare non navigat, sed natat. Hæc tamen omnia, in bonum illius erant cessura. Virtus inter solida maturefcit. Animus valescere plerumque non solet, dum per secunda plus æquo provehitur, adversis inexpertus. Chrysofomi hæc de re differentis sapiens oraculum est: *Nihil æque facit animam philosophiã præditam, atque afflictio.* Dices: Quid denique agam, ut calamitas me non evertat? Chrysofomus rei modum suggerens: *Cogita, inquit, ferendum esse, veli nolis, quod tibi illatum est incommodum.* Hac utique præceptione David animum suum solertissimè imbuit: Perferendum est æquo animo, quidquid in nos immitit Deus. Nos servuli, ipse Dominus est. Fidamus Domino tam sapienti, tam benigno. Tot alii præcæferunt: *Spes sanctorum immortalitate plena fuit.* Vox illorum in adversis omnibus erat: *Quidquid jam tolerandum est, habebit finem; Hoc malum, & hoc, & hoc etiam, & illud, & istud, & demum omnia ad suum venient finem, sequetur æternitas beatissima. Toleremus tenues, breves pluvias, & fidamus cæli Domino, serenitas consequetur, nullis turbanda nubilis, æterna.*

CAPVT. X.

David ad Achimelechum fugit.

OPTIMÈ dixit Democritus: Peregrinatio & exilium frugalitatem vitæ docent. Peregrino, præsertim pauperi, res pretiosa est quadra, panis & hydria fontanæ; scannum sub tecto sat bonus ei lectus est.

Hæc sui experimenta David sumere debuit. Saul illum tam pertinaci crudelitate persecutus est, ut afflicto exuli panem nusquam licuerit tute morari. Ex amplâ domo profugus, nec cocus, nec promus condus, nec arca, nec servus ullus sequebatur. Hinc in viã velut pauper scholasticus mendicabat panem & gladium, ut ceptum iter posset prosequi. In hac Davidis fugã quinque potissimum veniunt consideranda.

Primum est, Arcta fames, quæ mendicitatem jam uncto regi obtulit. Alterum est, Sedulum latendi studium, cum tamen latere non licuerit. Tertium, Dei cura in iis, quæ ipsi donantur. Quartum, Deo donare, quàm bonum sit. Quintum, Quàm accurate David examinatus, antequam panem tactus. Hæc omnia complectitur Davidis ad Achimelechum fuga, ad quã hoc capite differemus.

§. I.

CUM Ionathæ valedixisset David, pedes in fugam se coniecit, velut extremum mendicabulum, non solum sine gladio, sed etiam sine perã, sine baculo, sine pane, sine viatico, sine equis & vehiculo. Ita inermis & famelicus venit ad Achimelechum sacerdotem, ubi Arca & tabernaculum in stativis erant. Hoc loci David gladium muniendo corpori, panem solandæ fami petiit. Achimelech non leviter territus & miratus, quid hoc rerum portenderet, Chiliarchum generosissimum, regis generum, sine omni aulico comitatu & armis solum accurrere. David ut turbatum sacerdotem componeret: *Negotium est, inquit, conficiendum impatiens morã, ac secretum, ampliorem comitatum certus locus suppeditabit. Ideo quatuor aut quinque panes ad iter prosequendum rogito.*

Achimelechus, ut necessitati sine cunctatione confuleret, annonam Deo consecratam offerens: *Non habeo, inquit, laicos panes ad manum, sed tantum panem sanctum.* Iusu divino singulis sabbatis panes duodecim